

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Ludovici Schönleben, Carnioli Labacensis, SS.
Theologiae Doctoris, Protonotarij Apostolici,
Archi-Diaconi Carnioliae Inferioris. Horae Subsecivae
Dominicales. Sive Discursus Sacri De Tempore ...**

Cum quadruplici Indice I. Discursuum. II. Locorum Sacrae Scripturae. III.
Rerum & Verborum. IV. Historiarum & Mythologiarum

Pars Aestiva Et Autumnalis A Pentecoste Usque Ad Adventum. - Annexis
aliquot Panegyricis Academicis.

Schönleben, Johann Ludwig

Salisburgi, 1676

Discursus XII. Dominica X. post Pentecosten. Stultitia in Epitome. Thema.
Non sum sicut cœteri hominum velut etiam hic publicanus. Luc. 18.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47093](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47093)

Lucæ. 6.

libitum sensualis hominis, & nulla tristitia animus maceratur. Credo Christo assenti, & comminati omnibus mundi amatoribus, & adversa declinabunt: *Vae vobis, qui saturati estis; quia esurietis. Vae vobis qui RIDETIS nunc, quia lugebitis & flebitis.* Econtra verò: *Beati qui lugent quoniam ipsi consolabuntur.* Amen.

DISCURSUS XII.

Dominica X. post Pentecosten.

Stultitia in Epitome.

THEMA.

Non sum sicut ceteri hominum vel etiam hic publicanus. *Luc. 18.*

SYNOPSIS.

I. Stultitia communissimum in orbe malum, multorum causa malorum est Huius plures actus in Epitomen collegit Phariseus, multos habens imitatores. II. Ex loquela manifestat se, quia per hanc maxime solet agnosci Stultitia. III. Colligitur ex ea quod multa egerit pro sola vana gloria, quod stultum est, & ni-	hil stultius, quam seipsum laudare. IV. Dum improperat Deo vult videri gratias agere, imò & publicano presenti, & toti mundo se præfert, quod stultum est. V. Si non erat sicut ceteri homines, vel Deus esse debuit vel bestia. Non fuit Deus ergo bestia uti Nabuchodonosor & Lucifer.

VI. Sic

VI. Sic superbiendo tres gradus stultitiæ ascendit, non agendo bonum uti debuit, agendo malum, & perseverando in malo.

VII. Scandendo altius etiam agere voluit supremum Iudicem, & se ingerere in alienam Iurisdictionem, uti Saul in officium Sacerdotis, qui ideo dicitur Stultè egisse.

VIII. Adhuc altius scandendo quodammodo malè sensit de Deo, quod parè nimis alijs communicaret bonitatem, sibi soli eam credens communicatam. Per quod factus est Stultior naturalibus stultis, & longè miserior.

IX. Nam hæc stultitia ex vana gloria nascens hominem

precipitat, sicut gigantes qui dum ascendunt cadunt, dicti gigantes quasi cadentes.

X. Et horum casus multiplex est, quia primò contemnuntur ab alijs, cum econtra alij què se sanctè stultos profitentur soleant magni æstimari, uti Abbas Moyses.

XI. Cadunt deinde in multa enormia vitia, & demum in incredulitatem, & consequenter in gehennam cuius mater est vana gloria.

XII. Cum ergo hanc sectari non tantum sit Stultitia, sed planè Epitome Stultitiarum, gloriemur potius in Domino, quia debetur soli Deo gloria.

Non sum sicut cœteri hominum, velut etiam hic publicanus. *Luc. 18.*

I.

Ratorum Princeps sapientissimè de stultitia differens eam matrem malorum omnium, summam miseriam, & communissimum in orbe defectum pronuntiare non dubitavit. *Stultitia*, inquit, *majus est malum, quàm omnia mala fortune & corporis.* Et alibi: *Miserius stultitia dicere quid possum?* Quin etiam ad divinum accedens oraculum, quasi literas sacras legisset: *Stultorum (ait) plena sunt omnia.* Quod Ecclesiastes illis

T 2

*Cic. 3. de nat. Deo.
Idem. 1. de nat. Deo.
Idem 9. Famil. de Papyra*

Eccle. 1.
15.
Cic. 3.
Tuscul.

illis verbis expressit : *Stultorum infinitus est numerus.* Denique volens ostendere stultitiam in Epitomen contractam : *Est proprium stultitiæ aliorum vitia cernere, obliuisci suorum.* Hujusmodi stultitiam nobis proponit hodiernum Evangelium in Phariseo orante, qui accedens templum non unum actum STULTITIÆ, sed plures simul contraxit, ut in illo manifestè liceat conspiciere STULTITIÆ EPITOMEN. Et quia multos valdè habet imitatores, libet præfenti discursu hanc stultitiam Pharisæicam, seu omnis STULTITIÆ EPITOMEN delineare, ut qui in huius universalis morbi morotrophio comprehenduntur, ex alieno malo sapere discant.

II. Vetus Germanorum proverbium est campanam ex clangore, avem ex cantu, asinum ex auriculis, STULTUM ex loquela agnosci. Quamdiu homo non loquitur, nemo deprehenderit quid in ipso lateat. Unde Philosophus ad juvenem elegantem : *Loquere juvenis ut te videam.* Fallit sæpè externa species, fallit vultus, fallit vestitus, ut quos ceu Catones aut Socrates dum tacent putaveris, illico è paucis verbis Melitides esse ac Coræbos deprehendas. Adductus fuit aliquando ad Carolum V. Imperatorem nobilis adolescens elegantissimo vultu, superbo vestitu ornatus, in aulæ formandus servitia : sed non sufficiebat Carolo Symmetria corporis, vultus & vestium elegantia, scrutari voluit ingenium : quæsit qua domo, quibus natus parentibus, quibus studijs aut exercitijs operam dedisset : hic obmutescere adolescens, pauca atq; inconcinna proferre verba, turbari, & palam ostendere stolidum ingenium. Conversus ad astantes Carolus : *Est inquit pulchra statua sine anima, myrothecium*
fine

sine balsamo, Iypsanotheca sine reliquijs. Loquere modo Phariseæ Evangelice, ut te videamus: qua de causa templum ingressus es? *Deus gratias ago tibi, quia non sum sicut cœteri hominum, raptores, injusti, adulteri, velut etiam hic publicanus. Jeiuno bis in Sabbatho, decimas do omnium quæ possideo.* Non videtis aurículas asininas? non auditis **STULTUM** elogium, & Panegyrim propriam? *Qui sibi placet STULTO homini placet.* ait S. Augustinus.

S. Aug. in
Psal. 122.

III. Quisquis hanc Pharisei orationem legit vel recitari audit, illico superbum, ambitiosum, arrogantem, vanæ gloriæ aucupem **STULTUM** pronuntiat S. Bruno Astensis: *Manifestum est Phariseum istum per superbiam & arrogantiam cuncta dixisse, atq; in his quæ faciebat, magis hominibus, quàm Deo placere volebat. STULTUS, qui pro tanto taliq; servitio, nihil nisi vanam gloriam pro mercede recepit.* S. Chrysostomus contraponens Publicanum Phariseo, post nonnulla egregia documenta tandem subiungit: *Magnum est elationis malum: STULTUM esse melius est, quàm insolentem &c. Non potest esse superbus qui FATUUS non sit. STULTITIA verò plenus est superbus.* Et alio loco: *Nihil STULTIUS quàm cum Phariseo se laudare.* Deniq; & S. Thomas de Villanova ita effatur: *O miserandam STULTORUM hominum insaniam! Qui Christiano nomine censentur horum omnis cura & sollicitudo est, qualiter inter homines magni & honorati censeantur.* Præterea aliorum complura in hanc thesim testimonia conglobare. Suffecerit dictum sapientis, quo veluti digito monstrat Phariseum oppositum Publicano. *Timens Deum despicitur ab eo, qui infami graditur via. In ore STULTI virga superbiæ.* Ingreditur templum pub-

S Bruno
Ast. hom.
in Dom.
10. Pent.

S. Chry-
sost. hom.
39. ad
pop.
Idem hom.
66. in
Matth.
S. Tho.
Villan.
Conc. 2.
de Ascens.
Dom.

Prov. 14.

licanus timens Deum, misericordiam & veniam oraturus, & ecce despicitur à Phariseo, in cuius ore non est lingua aliud quàm *Virga superbie*, quam extendit & contra publicanum, & contra omnes homines, & contra ipsum Deum, omnes eodem ictu verberans.

S. Basil.
Seleu. o-
rat. 15.

IV. Enim verò orationem eius accuratius expendens S. Basilius Seleuciensis inquiebat: *Bellum sanè gratiarum actionis exordium, mundi criminatio & Judex, & mortis sententiam in omnes ferens: Non sicut cæteri. Deo exprobraturus intonuit: Non habes justum alterum in terra. Ego tibi solus virtutum thesaurus: deserta sit justitia à terra, nisi hanc ego calcarem.* Quasi diceret Basilius. Improperium vestit Phariseus specioso nomine gratiarum actionis. Non enim gratias agit, sed impropere Deo, publicano, quin & toti mundo. *Non sum sicut cæteri hominum.* Deus nullum habet justum in terra nisi me solum: tam avarus est virtutis ut nullum patiaturo virtuosum nisi me unum. *Non sum sicut cæteri hominum.* Propositio indefinita apud Philosophos æquivaleret universali. Nullum itaque excipit hominem, sed omnes facit reos, omnes similes publicano, omnes peccatores, injustos, adulteros &c. Ecce quot in paucis verbis argumenta STULTITIÆ! *Quid est cæteri homines* quærit ad hunc locum S. Augustinus, & respondet: *nisi omnes præter ipsum? Ego inquit justus sum cæteri peccatores.* Unde tanta uni homini præsumptio? nempe mentis elatio, & cupiditas vanæ gloriæ movet mentem è suo loco, ut stultus fiat qui videri vult sapiens. *Dicentes se esse sapientes STULTI facti sunt.* Dicentes se esse justos STULTI facti sunt: dicentes se esse meliores alijs STULTI facti sunt.

S. Aug.
ser. 36. de
verb.
Dom.

Rom. 1.

V. Al.

V. Albertus Magnus ex mente & sensu Aristotelis argutè observat, eum qui non est sicut cæteri homines, vel Deum esse, vel bestiam, nimirum vel aliquid supra hominem, vel aliquid infra hominem. Sic verò loquitur: *Qui non est sicut homines, aut aliquid melius est omni homine sicut Deus; aut aliquid vilius omni homine sicut bestia. Deus iste non fuit, ergo in bestiam est conversus, de hoc igitur STULTUS gratias agit. Deus gratias ago tibi, qui non sum sicut cæteri hominum.* Alludit hoc loco B. Albertus ad casum Nabuchodonosoris, qui fastu & ambitione elatus, cum vellet adorari ut Deus, in bestiam est transformatus, quia se totum mancipaverat vanæ gloriæ, quam Philo Hebræus appellavit bestiam, *Immanis bestia vana gloria.* Bestiarum immanium hæc natura est, quod solitariæ incedant, consortia fugiant, & suam etiam speciem sæpenumero persequantur. Hoc facit ambitio, sola vult esse, omnes à se ablegat, ab omnibus separatur. Solitudinem etiam amat STULTITIA. Unde S. Bernardus de Phariseo: *Gratias Deo agit Phariseus, non quia bonus sed quia solus.* Et hoc est proprium ambitionis & summæ STULTITIÆ, uti elucet in principe omnis superbiæ Lucifero de quo idem Bernardus: *Quia sedere præsumpsit, se solo voluit esse contentus.* Omnes ambitiosi hoc cupiunt ut soli sint, soli æstimentur, soli omnia possint, soli imperent ac dominantur, & ut canebat Poëta: *Non fert Cæsarue priorem, Pompejusue parem.* Cùm viceversa contemptores vanæ gloriæ proximè accedant ad Deum, hocipso sapientissimi. Velleius Paterculus de Catone, qui censebatur sapientissimus: *Per omnia ingenio Dijs quàm hominibus propior, qui nunquam rectè fecit ut facere vide-*

*Alb. Mag.
ap. Mansi.*

*Philo lib.
de Joseph.*

*S. Bern de
grad. hu-
mil.*

*Idem.
serm. 3^a
in Isai.*

*Velle. 1.
lib. 2.*

re-

retur. Unde per oppositum concludere licet, qui omnia facit ut facere videatur, & longissimè à Deo recedere, & *stultissimum esse*. Eandem veritatem adstruxit Chrysostomus cum diceret: *Quoties difficile existimas contemnere gloriam, ista tecum versa: Si banc despexero Deo similis efficiar*. Et quis non malit ambire Dei similitudinem, quàm simularum **STULTITIÆ**?

S. Chry-
sost. hom.
2. in Ep.
ad Titum.

Hugo
Card. in
Prov.

Prov. 12.

VI. Hugo Cardinalis tres gradus distinguit **STULTITIÆ** moralis *Primus gradus STULTITIÆ est bonum non facere dum licet, secundus malum facere: tertius in malo se assuescere*. Quæ applicat otiosis juxta illud sapientis: *Qui sectatur otium stultissimus est*. Sed his gradibus stultitiæ non contentus Pharisæus plures sibi construxit ut altius caderet. Nam primo bonum non fecit dum licuit. Quamvis enim contexuerit elogium suorum bonorum operum: *jejuno bis in sabbatho, decimas do omnium quæ possideo*. Hæc tamen per intentionem vanæ gloriæ evanuerunt, & fuerunt quasi nulla opera. Unde merito illum sic alloquitur S. Petrus Chrysologus: *Enatasti jejuniij pelagus, & in ipso portu jejuniij naufragasti, quia non comparasti lucrum, sed mercatus es vanitatem*. Operari propter humanas laudes, venari applausus & æstimationes non est operari bene, sed bonum opus corrumpere. Quomodo naufragavit? nempe ad scopulum inanis gloriæ impegit, quia *Inanis gloria est velut scopulus sub aqua latens, ad quem si navem alliseris, perijsti*. Ut aiebat S. Nilus. Præterea non fecit bonum quod debuisset, seipsum agnoscendo & profitendo peccatorem, quia *Justus prior est accusator sui*? Ipse verò econtrario laudes suas enumerat, & aliena recenset peccata; ita tamen ut

S. Pet.
Chrysol.
serm. 7.

S. Nilus.
orat. 7. de
van. glor.

Prov. 18.

re-

reticeat illa, in quibus ipse delinquebat. Nullam quippe mentionem facit superbiæ, iracundiæ, jactantiæ, contemptus proximorum, detractionis, temerarij judicij, quorum se reum non ignorabat. Secundò malum fecit & conscendit alterum STULTITIÆ gradum, quia ipsa illa opera, quæ ceu bona dilaudat, fuerunt ex intentione opera mala. Non omnis qui jejunat benè agit. Diabolus semper jejunus est, & bonum non agit: avari multi jejunant, non ut Deo placeant, sed ut minus absumant, & corradant divitias. Sic ipse ut observat Albertus Magnus jejunavit bis in sabbatho *Semel ad ostentationem, & semel ad avaritiam.* Tertiò assuefecit se ad malū, non contentus uno actu *bis* inquit jejunio malo fine ex actibus frequentatis habitum induens, qui est tertius STULTITIÆ gradus, in quo potuisset resipiscere, nisi cœcitatē illi induxisset inanis gloria, quæ instar fumī & caliginis oculos mentis solet obtenebrare. His porrò gradibus superstruxit contemptum proximi *Velut etiam hic publicanus*, in quibus verbis contemptum & irrisionem publicani advertit S. Bonaventura. Et hoc quidem proprium est vanæ gloriæ aucupum ut ait S. Gregorius. *Vana gloriæ sectatores dum se omnibus præferunt, alios quidem de fatuis sensibus, alios autem de indignis meritis reprehendunt.*

VII. Perge porrò Pharisæe, scande altius. Melior es Publicano ut putas, sed non melior Zachæo: tu decimas bonorum tuorum dedisti, Zachæus dimidium. Imò inquit Pharisæus: *Non sum sicut cæteri hominum.* Omnes se inferiores æstimat, se supra omnium merita locat. Felix, si talem te reperiret statera divini judicij; sed si appendaris, constabit il-

Dom. Pars II.

V

li.

Alb. M.

S. Greg.
lib. 23.
Moral.
c. 3.

Luc. Burg.
in Luc.

lico quòd sis minus habens. Nam se criminibus & peccatis absolvere, alios omnes onerare, temeraria atq; arrogantis superbiæ est. Inquit Lucas Burgensis in hunc locum. Adhuc altius uno gradu Pharisæe, præivit Lucifer antesignanus, volens sedere in monte testamenti: Judicem ergo se constituit publicani. Cum nominassèt raptores, injustos, adulteros, addit: *Velut etiam hic publicanus.* Annon hoc est invadere Dei Jurisdictionem? annon hoc est sedere pro tribunali, & ferre sententiam de proximi conscientia, quod solius est Dei? Non contentus omnibus hominibus se præposuissè, etiam Deo se parem vult facere, cum eius invadit officium. Expectabat Saul in castris Samuelem ut sacrificaret: tardante nonnihil Samuele, pertæsus moræ, *Ait ergo Saul: Afferte mihi holocaustum & pacifica, & obtulit holocaustum.* Comparuit mox post sacrificium Samuel, & conversus ad Saulem: **STULTE** egisti, nec custodisti mandata Domini Dei tui, quæ præcepit tibi. Si Saul invadens officium Sacerdotis arguitur **STULTITIÆ** & reprehenditur, quantò magis qui ipsemet Dei potestatem involat? qui proximum temerariè judicare præsumit? Lyranus ad hunc locum: *Peccavit Saul quia officium sibi illicitum scilicet offerendi per seipsum usurpavit, quod est grave peccatum.*

2. Reg. 13.

Lyræ. in
lib. Reg.

Didac.
Stella in
Luc.

VIII. Adhuc uno gradu altiozem facit Pharisæum Didacus Stella expendens eius arrogantiam qua se omnibus præferebat hominibus, dum ait: *Cum se solum bonum credit, quodammodo malè de Deo sentit, quia credit quod Deus in uno solo divitias posuerit, & quod alijs non sit bonus, nisi sibi.* Judicat ergo non solum omnes homines, quod soli Deo competit,

tit, sed etiam ipsum Deum, qui nullum habet Judicem. Quæ maior excogitari potest infania? Magna fuit *stultitia* Hippocomi de quo Antonius Muretus narrat: quod Venetijs habitans & in atrio videns depictos Cardinales ibi quotidie prandere voluerit, quasi ipse medius inter Cardinales summus Pontifex, illos convivas haberet; unde & multa disputabat de regimine Ecclesiæ, de cura, & solitudine Pontificia. Magna quoque fuit illa *Stultitia* eorum, quos in Nosocomio Romano quondam reperit Gabriel Vasquez celeberrimus Theologus, ubi perlustrans ædes Nosocomij obvium habuit virum habitu decoro & gravi, & ab eo per plura deductus cubicula, plures vidit Pazzarellos (ut vocant) seu *stultos*, singulos eorum describente gravi illo Catone. Cum verò iam lustratis ædibus abitum pararet Gabriel, accurrit ad aream juvenis ex puteo hauriturus aquam. Ecce, inquit, vir ille gravis, ecce maximum *stultorum*, qui asserit se esse Archangelum Gabrielem missum ad Mariam Virginem, cum non sit verum. Ego enim qui sum Deus Pater non misi illum, nec unquam vidi in cælo. Auditis his Vasquez quem hactenus sapientem censuerat **STULTISSIMUM** esse intellexit, & vale facto recessit. Magnæ fuerunt hæ **STULTITIÆ**, sed ex organis destructis, & corruptione facultatum naturalium: verum longè maior **STULTITIA** est ambitiosorum, & vanæ gloriæ sectatorum, teste Chrysostomo, ut supra dicebamus: **STULTUM** esse melius est quàm insolentem. Ibi enim **STULTITIA** tantum est mentisq; tarditas; hic autem **STULTITIA** peior est, & **FATUITAS** cum furore. **STULTUS** sibi metipsum malum est; elatus & alijs pestis. Adde ex mente

Muret. ap.
auth. acer.
Philol.

Engelgra.
in Luce
Evang.

S. Chry-
sost. hom.
39. ad
pop.

S. Aug. de
bonest.
mul. c. 3.

Augustini etiam sibi ipsi extremum exitium. Nulla maior **INSANIA** est quam pro delectatione momentanea perdere aeterna gaudia, & obligare se ad aeterna supplicia. Quid agis insane Pharisee? quid agis gloriae humanae nundinator? oras, jejunas, distribuis eleemosynas, ut videaris: videt te una forte ancilla, unus aliquis de infimo grege eorum, qui cubito se emungunt. Placuisti; recepisti mercedem: tam pretiosa tam vili vendis? Deum spectatorem negligis, ut habeas homuncionem. Laudas te ipsum? & nonne melior foret encomiastes ipse Deus, si quod agis bonum, bene ageres, Deum solum testem adhiberes, ipsi soli placere satageres. O te non modo **STULTUM**, sed miserè **STULTUM!** quia.

Arnold.
Carnot. in
cap. 1.
Matth.
S. Basil.
Const.
monst. c.
11.
Pet. Bless.
Ep. 3.
Petrarcha
Dial. 92.
S. Tho. de
Villan.
Conc. 2.
de Asc.
Dom.

IX. *Inanis gloria est scabies virtutis & tinea sanctitatis*, ait Arnoldus Carnotensis. Vana gloria est *Dulcis spiritualium operum spoliatrix, jucundus animarum nostrarum hostis, tinea virtutum, & blandissima bonorum nostrorum depradatrix*. Ait S. Basilius. Vana gloria est *arugo, quae omnem mentis ornatum depravando consumit*. Inquit Petrus Bleffensis. *Vana gloria STULTOS tumidosque praecipitat*. Inquit Petrarcha. per gradus pervenitur ad praecipitium, per ascensum ad casum, quod deplorans S. Thomas de villanova, allegando S. Bernardum, inquit: *Cum enim ut Bernardus ait descendere facillimum sit, & ascendere difficillimum, homines miserandi facilem viam contemnentes, asperam & difficilem elegerunt, justam STULTITIAE suae retributionem recipientes*. Nimirum ex alto casum. Superborum & eorum qui vanae student gloriae, cum Phariseo seipso alijs praeferebant ac laudant, typus sunt gigantes illi famosi, quos ferunt Jovem esse caelo deturbare conatos.

Ho-

Horum nōminis Etymon indagans Rupertus Abbas inquit: *Gigantes dicti quasi cadentes: nam hoc primum superbire cadere est.* Qui Deo volunt eripere gloriam, sunt Gigantes quasi cadentes. Et dum conantur in cœlum conscendere, descendunt infra terram, nam *Superbire cadere est.*

Rup. lib.
3. c. 1. in
Gen.

X. Multiplex autem istorum casus est. Nam primò qui nimio appetitu laudis & gloriæ laborant à sapientibus vilipenduntur, & tales æstimantur quales reipsa sunt **STULTI**; adeoque quod desiderant non consequuntur, & in id incidunt quod fugiunt, contemptum & irrisionem. Econtra contemptores laudis propriæ, & gloriæ humanæ, ipso huiusmodi contemptu & gloriam consequuntur quam fugiunt, & (quod pro Deo optant) contemni non impetrant. Volunt haberi **STULTI** pro Christo ex Pauli consilio, & sapientissimi esse agnoscuntur. *Qui sapiens esse vult STULTUS fiat ut sit sapiens.* Sic Abbas Moyses laudes ægerrimè ferens, contemni desiderans, vix admittebat in conspectum eos qui fama permoti accederent, & colloqui vellent. Præsidem Provinciæ iteratò accedentem, obviam progressus suimet contemptu repulit. Cùm enim ab eo quæreret, ubinam esset Abbas Moyses: *Quid tibi,* respondit, *cum STULTO illo ac deliro senne.* Deniq; de semet quasi de alio obloquendo, discedere hominem compulit. Qui postmodum ab indigenis monitus illum ipsum quocum locutus fuerat Moysen esse, summoperè miratus est virtutem viri. Ecce contemptus laudis & vanæ gloriæ parit gloriam; atverò ut attestatur sapiens: **STULTORUM exaltatio ignominia.**

1. Cor. 3.
18.
Vita PP.

XI. Cadunt deinde venatores illi propriæ lau-

Prov. 3.

dis in multa enormia vitia, è quibus vix unquam emergere possunt. Novem filias vanæ gloriæ enumerat ex S. Gregorio Angelicus Doctor, quæ sunt inobedientia, jaclantia, hypocrisis, contentio, pertinacia, discordia, & novitatum præsumptio. Addit decimam S. Hieronymus, incredulitatem, juxta illud Christi oraculum: *Quomodo vos potestis credere, qui gloriam ab invicem accipitis, & gloriam quæ à solo Deo est non queritis?* Unde monet Eustochium Virginem, ne inanis gloriæ ardore capiatur, sed gloriam suam reputet Deum, & recogitet quod Paulus dicebat: *Si hominibus placerem Christi servus non essem.* Ex quo demum elicitur miserabilis casus isq; postremus ambiciosorum, & inanis gloriæ sectatorum, in quos Christus sententiam fert: *Qui se exultat humiliabitur.* Ad quæ verba Lyranus: *Divinæ justitiæ decretum est, ut qui eleventur per superbiam in præsentī vita, deprimantur per poenam in futuro.* Atq; hinc etiam intelligimus cur S. Chrysoctomus inanem gloriam appellaverit *matrem gehennæ.*

XII. Ut hæc mala, hos casus Giganteos evitemus, libeat sentire cum Venerabili Thoma de Kempis: *Omnis quidem gloria humana, omnis honor temporalis, omnis altitudo mundana, æternæ tuæ gloriæ comparata vanitas est & STULTITIA.* Imò propter multitudinem curarum, sollicitudinum, inventionum hanc vanitatem indipiscendi, quin & malorum eam subsequens, non tantum STULTITIA est, sed & omnis STULTITIÆ EPITOME. Si ergo gloriari delectat in domino gloriemur, quia *Soli Deo gloria*, qui dixit *Gloriam meam alteri non dabo.* Ne defraudemus animas nostras meritis operum si ob humanam gloriam operemur sicut Phari-

ri-

S. Hier.
Ep. 22. ad
Eustoch.
Joan. 5.

Lyran. in
Luc.

S. Chry-
sost. in
Ep. ad
Rom.
hom. 9.

Tho. à
Kemp. de
imit. l. 3.
c. 40.

1. Tim. 1.

rifæus, cui *Quod iustitia edificabat, superbia destruebat.* Nos imitati Publicanum dicamus *Deus propitius esto mihi peccatori.* Si quid aliquando intuitu vanæ gloriæ egi, *propitius esto mihi,* si quid titillationis à tam subtili meritorum prædatrice admisi *propitius esto mihi.* Ego enim nihil sum, & si quid sum, id per te sum: si quid ago *non ego sed gratia tua mecum.* Proinde gloria nostra hæc sit *testimonium conscientia nostræ, ad futuram gloriam quæ revelabitur in nobis; in gloriam & laudem Dei, cui est gloria in secula seculorum.* Amen.

S. Paulin.
Ep. 58.

2. Cor. 1.
Rom. 8.
18.
Phil. 1.
11.
Heb. 13.
21.

DISCURSUS XIII.

Dominica XI. post Pentecosten.

Superbia Sancta.

T H E M A.

Et apprehendens eum à turba seorsum,
misit digitos suos in auriculas eius.

Marci 7.

S Y N O P S I S.

I. Innatus est homini Societatis
mutue appetitus, & huma-
nos dicimus qui nullius allo-
quium dedignantur. Nibilo-
minus videtur Christus solitu-

dinem præferre Societati, quæ
surdum & mutum seorsum à
turba curat: insinuans pra-
vam Societatem ei vitan-
dam qui vult sanus esse, quod
est